

LBRIS

We know
books

IRINA DUMITRU

Oscar, vrăjitor

Cassius Books

În toate cărțile mele am abordat câte-o temă aprinsă din realitatea noastră. Și aceasta urmărește un scop bine stabilit și invită cititorul să reflecteze puțin asupra unor lucruri nelalocul lor care se petrec în lumea noastră.

Deși îmbracă o formă degajată, cu acțiune care curge rapid, povestea vizează teme precum acceptarea, prietenia, altruismul, îmbrățișarea defectelor, autodepășirea și respingerea etichetelor.

Trag nădejdea, dragă cititorule, că vei înțelege fiecare cuvânt și morala poveștii îți va fi de folos.

Cu bucurie,
Irina Dumitru

Capitolul 1

Pe bordura cea rece a trotuarului, Oscar mânca din înghețata lui de vanilie alături de Matei, care stătea și se holba la el.

— Vrei? întrebă Oscar, cu mâinile mânjite de cremă lipicioasă.

Adevărul era că poftea. I-ar fi plăcut să guste. Deja putea simți pe limbă gustul aromat al acesteia.

— Doar puți...

Nu apucă bine să răspundă, iar înghețata se prăbuși pe asfaltul încălzit, luând o formă neregulată, de parcă însuși Picasso ar fi realizat pe planul gri o pictură abstractă.

— Nu-i nimic, zise Oscar, dintr-o mișcare aplecându-se și luând iute de jos înghețata. Cu aceeași agerime, o duse spre buze, suflă de două ori și i-o întinse amicului său.

— Regula celor cinci secunde, zâmbi el larg. Ia! insistă venind și mai aproape.

Matei se dădu câțiva centimetri mai spre dreapta, încercând să evite să i se scurgă pe haine.

— Nu, mersi, răspunse el, dându-și ochii peste cap.

— Tu pierzi, rosti Oscar, ducând globul aproape lichefiat spre buze și începând să se înfrupte din el.

Colțurile gurii lui Matei se ridicară într-un zâmbet meschin, ce amintea de cel al lui Grinch, iar ochii i se gogonară la propriu.

— Mănânci de pe jos! spuse băiatul mai mare, sărind în picioare și indicând cu arătătorul spre Oscar.

— Ce? Am suflat.

După o clipă în care păru că Matei își cântărea opțiunile, acesta luă o mină înfricoșătoare și strigă:

— Hei! Uitați-vă la ăsta! Mănâncă de pe jos!

Vreo trei copii se apropiară, scărpinându-se în creștet, neștiind la ce spectacol aveau să asiste.

Apoi Matei răbufni într-un râs copios, pe când amicii lui cei mai buni, Felix și Vlad, începură să-l acompanieze.

În vremea asta, Oscar se opri din mâncat și rămase clipind confuz. Pentru el era perfect normal ceea ce făcea. Mama mereu îi spunea: „Astfel îți crește imunitatea”, așa că el lua treaba asta foarte în serios.

— Copii, strigă Matei din nou, iar o mulțime se strânse rapid în jurul lor. ăsta a luat înghețata de pe jos și o mănâncă așa!

— E de vanilie. Vreți? spuse Oscar, afișând un zâmbet inocent, în vreme ce firicele de nisip îi scârțâiau între dinți.

Apoi, brusc, ceva se întâmplă. Toți cei adunați începură să râdă zgomotos, arătând spre băiatul de doisprezece ani, al cărui desert se scurgea pe marginea cornetului.

În următoarele secunde, în mintea lui Oscar încolți ceva nou. *De ce râd? De mine?* Colțul gurii începu să i se zbată ușor, iar ochii i se umeziră.

Din grup, vecina lui, Clara, fu prima care observă asta.

— Gata! Încetați cu toții! Ce? N-aveți altă treabă de făcut? zise ea pe un ton apăsător, luând o expresie încruntată și sprâncenele aproape unindu-i-se într-o linie.

Copiii amuțiră, iar Matei își încrucișă brațele la piept. O analiză pe fata cu părul negru și ochii de un albastru azur pe care nu-i puteai uita.

— Ești serioasă, Clara? Țasta mănâncă de pe jos.

Mai mulți începură să comenteze, acoperind-o pe biata fată, în vreme ce chipul lui

Oscar părea din ce în ce mai afectat. Și deodată...

Oscar izbucni într-un râs necontrolat, ducându-și o mână la burtă, iar cu cealaltă gesticulând în aer.

— De ce râzi, bă? întrebă Matei schimonosindu-și gura, iar buza de sus i se ridică spre stânga de parcă ar fi mârâit.

Oscar nu se opri, pe când restul începură să se împrăstie care-încotro, unii făcând cu mâna semne sugestive în dreptul tâmplei și lăsându-l singur, chicotind încă.

Când își termină numărul, Oscar o zări pe Clara în vreme ce se îndepărta. Lumina se juca în părul ei, făcând-o să semene cu un înger. Clipi de două ori, ca pentru a se asigura că ar fi fost real, apoi rosti cu voce tare:

— Mi-a luat apărarea. Mă iubește.

Porni spre casă, țopăind de entuziasm, cu imaginea fetei în minte. Când ajunse, deschise poarta, iar câinele lui, Popi, mârâi spre el.

Băiatul alergă spre acesta, îl luă în brațe și îl smotoci bine, pe când pechinezul schelălăia de zor, apoi își încleștă dinții în degetul lui.

— Au! strigă el, eliberându-l, iar câinele căzu. Ce faci, Popică? Și eu te ador, caraghiosule! continuă, iar animalul de companie se retrase în căsuța lui.

Cu mâna sângerând, murdar din cap până-n picioare și lipicios de la înghețata de mai devreme, Oscar aproape plutea când intră în casă. Mama îl zări din prag și veni în viteză spre el.

— Ce-ai pățit la mână? îl întrebă ea, albindu-se toată.

Oricum avea pielea albă ca laptele, doar fața rotunjoară îi era presărată din loc în loc cu pistrui. Părul ei roșu acum părea la propriu că ar fi luat foc. Într-un suflet, îi ridică brațul, luându-l de încheietură.

— Cum ai mai făcut și asta? insistă ea și îl trase până spre bucătărie, unde ținea la îndemână trusa de prim ajutor.

De când îl născuse pe Oscar, păstrase mereu aproape dezinfectant și pansamente, nu pentru că ar fi fost vreun părinte disperat din motive de igienă, ci pentru că băiatul ei făcea ce făcea și intra în tot felul de situații periculoase.

Odată, încercase să zboare de pe șifonier și își perforase carnea imediat sub buză. Dinții lui, efectiv, trecuseră prin ea. Îi rămăsese acolo o cicatrice care să-i amintească de fiecare dată de asta. Nu că ar fi fost vreo lecție pentru el. Fiecare experiență doar îi întărea convingerea că ar fi fost invincibil.

— A, n-am nimic. Doar m-a zgâriat puțin Popică, zise el, afișând un zâmbet larg.

Ochii mamei se îngustară și femeia îl analiză de sus până jos, ca pentru a se asigura că ar fi fost întreg.

— E ceva schimbat la tine, spuse mama, luând de pe masă un pahar cu apă și sorbind din el.

— Trebuie să fie dragostea...

— Poftim? zise ea, gogonând ochii, în vreme ce apa îi ieși pe nas.

Oscar râse scurt, apoi se întinse după o batistă de hârtie pe care i-o oferii.

Revenindu-și rapid, femeia încercă să adopte o postură serioasă.

— E prima dată când îmi spui că îți place de cineva. Trebuie să fie o persoană specială.

— Nu doar îmi place, mami. Sunt îndrăgostit. Și la fel e și ea de mine.

— Puiule, oamenii nu se îndrăgostesc atât de rapid. Lucrurile astea iau timp.

— Mă iubește cu adevărat. Mi-a luat apărarea mai devreme.

— Cine, Oscar? Despre cine vorbești? Întrebă femeia și mai sorbi o dată din pahar.

— Clara, desigur.

Auzind numele frumoasei vecine, mama fu cât pe ce să se înece din nou. Se strădui să păstreze o expresie neutră, apoi zise:

— Clara e o fată pe cinste și e drăguță cu toată lumea. Înțeleg că te-a ajutat, dar și Bibi te ajută la matematică, însă asta nu înseamnă că te iubește.

— Presupun că ai dreptate, mormăi el, dar eu tot o iubesc. Și o să o fac să se îndrăgostească de mine. Când o să-mi vadă schemele, nu o să-mi poată rezista, spuse el, apoi ieși în viteză, înainte ca mama să apuce să mai zică ceva.

Își luă trotineta de sărituri și porni spre poartă. Apoi o zări pe Clara peste gard, în curtea ei, stând pe verandă cu o carte în mână.

Ce caraghioasă i se mai păru așa, citind la umbră, însă totodată nu-și putu lua ochii de la

părul ei, care-i cădea peste față, în vreme ce stătea cu capul aplecat într-o parte.

— Hei, Clara! Vrei să vezi o schemă?

Fata ridică privirea spre el, iar Oscar începu să sară cu trotineta pe alea îngustă a curții lui. La al doilea salt, Popi veni lângă el și, brusc, începu să latre. Băiatul tresări și se dezechilibra, apoi ateriză în genunchi pe pavajul de piatră.

— Ești bine? Întrebă ea, aruncându-și cartea și alergând spre gardul ce despărțea curțile lor.

Oscar afișă un zâmbet stângaci, deși genunchii îl ardeau. Se apucă cu mâinile de carnea din jurul rănilor care musteau de sânge.

— Sunt ok, răspunse cu o voce pițigăiată, iar ochii i se umeziră.

— Nu arăți deloc așa. Ar trebui să te vadă un doctor. Alea o să ți se infecteze, zise ea, apoi dinții i se uniră într-o expresie de milă și sâsâi.

— N-am nimic. Bubița asta nici nu mă doare, spuse el cu același glas subțire, iar șiroaie de sânge i se prelingeau pe picior.

— Mai bine o chem pe mama ta, continuă ea, apoi veni în curtea lui și începu să strige. Doamnă Potter! Doamnă Potter!